

TÁBORI DALOK

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: SELMECZI SZONJA

A versírás lehet tudományos célzatú, elindíthatja valami titokzatos, szenvedélyes ihlet, és sokszor maga a folyamat egy könnyed játék. A nyári táborok írórendjeiben komoly munka folyik, ám a versírás nem kötelezően teljesítendő feladat, inkább szórakoztató agymunka, játék a szavakkal és a ritmussal. A táborban született verseket mindig áthatja az adott keretjáték hangulata. 2016-ban a tábor helyszíne Lovasvég, innen hoztunk nektek verseket.

Balga Breca sorsát bégetem,
A fürge nyelvűét, ki Frealáffal feleselt,
Meridist mérgesítő merész szókkal,
Hildet is haragra hevíté vakmerőn,
Botorul bőszté maga ellen Brandwynt,
Mégis megmaradt a király kegyében.
Bor mellett Breca kérkedett bátorságával,
Állította, az udvar elbújhat mellette,
Véghezviszi, mitől visszaretten minden
Harcos hőse Éorl házának.
Bősztült az udvar Breca dicsekvésén,
Követelték, hogy követné tett a kérkedést.
Breca pedig bátran szólott e beszéddel:
Lám én az imént Lovasvég legkiválóbbjait
Hergeltem haragra: a hercegi családot.
Ilyen merészséget köztetek ki merne?
Igazat adott erre neki mindük,
Hósi tett helyett szavaival helyt állt.
Azóta Bölcs Breca néven emlegetik.

ÍRTA: ÜRMÖSSY ZSUZSANNA (ANGWEN)

Szólj, fivérem, szódd a dalt
És szódd bele az esküvést:
A hátunkba szúrt álnok kés
Ím megcsúszott egy csont hegyén.
A király gyilkolni akart;
A házunk rom. Halott apánk
Mégis győzelmet hágy reánk –
Hogy dalolsz te és küzdök én.

Nővérem, a tűz kiég, hát
Tégy rá fát, míg tart a dal.
Négy éve üldöz a vihar,
Kit királynak hívnak ez helyen,
És nem tudás, nem büszkeség,
Nem vérünk veszte, jajszavuk –
De esküjük – ha itt vagyunk, hát
Az tette, hogy így legyen.

ÍRTA: ALEXANDROV ANNA (AYDIN)

Rajz: Tuilinneth (TLV)

Kopjafa

Hősöket énekelek, kiknek nem számít a hírnév.
Egy közülük (s mégis sok), kit most zeng meg az ének.

Jó tavaszon hullt földre, s ringata hosszú ága
Bükkfa-apának, e gyermek híres utód lesz, hogyha a
Mókus nem viszi el, vagy nem fagy el ősz derekára.
Számptalan ágtestvérnek hajtott versenye kél, és
Küzdenek éveken át, dúl ágcsata ágai mentén...
Fák hőstettivel inkább békén hagylak ez estén.

Eltel egy emberi élet, míg csak az egyikük állt még,
túlnöve apja magasságát, teltebb lombfejedését.
Sokszor húzta le hó, és őzgida rágta a kérgét,
sok testvére a széltől görnyede lassan kétrét.

Minden hős rege végén hősi halálra a szükség
nagy, hiszen az teszi naggyá tetteivel telt éltét.
Sorsa az órán dőlt el, Dómere mond 'Szólítám',
törzsén csattan a fejsze, sárkőny lombkoronáján.
Sors eme zord küldöncét Dómere bölcsen küldé:
egyből látta e fáról, m'ért ne legyen tüzelővé.

Kettőt gondol a hóhér, nagyratörő ez az ötlet:
Harcosi lelke a fának hadba idézi a törzset.
Felvágta a malomnál, deszkák nagy sora jelzi:
Itt ez a Rúd, ami fontos, ezt kellett kifaragni.
Ég és föld követé már ennek a Rúdnak a sorsát,
adta királyi kezekbe, s melle becsüvel járt át.

Tudd, hogy a fának a legnehezebb a csatában a dolga:
Ő viszi minden erődöt az ellenségre a pajzsa mögött
(Mely pajzs éppen ezért ugyaníly módon becsülendő).
Ekkor válik el hogy ha netán nem elég az erő ama
Harcosi rönkben, mely csak a harcos után török is meg.
Ez leszen összes igaz fegyvernek a sorsa, de
Volt is az összes elődnek, mind kit a harcba be vittek.
Hős, ha eléri a harcban a bajnoki hűség vége.

Áll ez a Rúd Fréaláfnál, míg a gyerek felnőtt lesz,
sok csata élén vágta, s oldala mellett küzdesz.
Ős hagyatéka a rönknek: jusson eszedbe a Bükkfa,
kettétörve is áll majd sírodon ím ez a kopja.

ÍRTA: MORANDINI MIKLÓS

Farahem – Hadba hívás

Hívd elő lovad, szerszámaid helyezd reája
Fend ki kardodat, sisak legyen fejedbe nyomva
Vágtatásra sarkantyúzd a hátasod, ha
Éothéod őseidre esküvél nekünk ma.

Lásd reánk a dún vidéki horda farkas szemmel
Nézne, hát mutassuk meg nekik, hogy itt a préda
Nem közülünk fog kiválni mára estebédre
S leszen háborúra válaszunk viszontcsapás.

ÍRTA: MORANDINI MIKLÓS